

Van egy teknős a kertemben, akkora, mint egy asztal. A halálán van, napok óta az ablak alatt agonizál. Sosem rajongtam igazán az állatokért, de a teknősökben becsültem a némaságukat. Hát nem: zajosak. Ez legalábbis kiveri az álmat a szemünkből, és tönkreteszi a reggelin- ket a nyöszörgésével.

Antonio Ortuño * 5

A feleségem és a lányaim locsolják és etetik éjszakánként. A legyengült bestia elmaj-

VÖRÖS NAGYI

szolja ugyan a salátát, de kicsivel később véres masszaként fölöklen-dezi, a hányást pedig locsolócsővel kell eltakarítanunk. A lányok, úgy tűnik, jól mutatnak a dolgon, és a hátunk mögött most már zellerrel és kelkáposztával is etetik. Ennek pedig az az eredménye, hogy a fűben, a teste körül egy kiégett foltokból álló gyűrű jelzi, hol tört rá a hányinger. Nem elég, hogy elrondítja a látképet, a kártevő a gypet is tönkre teszi.

Imádom ezt a klímát.

Az elmúlt hónapokban százával érkeztek a városba a teknősök. Legtöbbjüket azonnal elgázolták, vagy ledobálták a gyalogos-felüljárókról (és ezután, értelemszerűen, elgázolták ezeket is), néhányukból a bolhapiacos srácok készítették dobokat (természetesen földíszítették őket színes szalagokkal, mint valami salsa-táncosnőket), és aztán sokuk levesként végezte, nemcsak a külvárosi negyedekben, de több privát lakóparkban is.

Én megértek és támogatok mindenféle teknősirtást. Ha nem lennék olyan mélységesen lusta, mint amilyen vagyok, most azonnal kimennék a kertbe, és kivonszolnám a gusztustalan dögöt az utcára, hogy elgázolja egy autó. De mivel még véletlenül sem szándékozom vérrel és hányással összemocskolni a nadrágot, csak nézem, hogyan locsolják az alatt a két óra alatt, amíg éjszakánként föloldják a vízkorlátozást. Ha apám élne, azt mondaná: *Azért dolgozol naphosszat, hogy a vízben egy halálra ítélt teknős lubickoljon? Egy szerencsétlen hülye vagy.*

Megpróbálok újságot olvasni, de elegendem van az állatokról szóló hírekből; állatokról, amelyek olyan helyeken haldokolnak, ahol korábban nem is gondoltuk, hogy egyáltalán élnek. Akárhogy is, a dög köhögésétől még azzal a könyvvel sem tudtam igazán haladni, amit akkor tettem le, amikor betopant hozzánk. Senki sem tudja, miért jöttek a városba. Néhányan az időjárásra gyanakodnak. Az eszelős meleg passzol az eszelős teknősökhöz.

Egyik reggel arra leszek figyelmes, hogy a lányok igencsak bizalmasan beszélgetnek egy bizonyos Vörös nagyiról, és közben jókat nevetgélnek. A feleségem nyugtalanul vallja be, hogy így keresztelték el az állatot, bár a neméről nem tudni biztosat. A vörös persze a vérre utal, ami már folyamatosan bugyborékol elő a szájából, amíg salátát nem kap.

Ez alighanem azt jelzi, hogy hamarosan vége lesz, valószínű, de miközben a halál tétovázik, a kertem és a ház ablakhoz közeli része elkezdett bűzleni. Attól félek, hogy a kormányzat által megbízott, a tetemeket begyűjtő teherautósok megbírságnak, amiért életben tartom ezt a rothadó húsdarabot.

6 A félelmeim beigazolódtak. Egy este, amikor hazaérek a munkából, egy büntetőcédulát találok Vörös nagyí páncéljára ragasztva. Hétszáz peso! Ennyi pénzért karneváli kocsit is bérelhettem volna neki, és kétszer körbevitethettem volna a városon. Bosszúból dupla adag salátát adok neki vacsorára, aztán fölhangosítom a tévét, amikor elkezd öklendezni. Remélem, szenved közben.

– Itasson velem egy kis hipót – tanácsolja a szomszéd, akivel akkor elegyedek szóba, amikor észreveszem, hogy épp egy fekete szemeteszsákba csomagolt tetemet vonszol. – Csak legurít a torkán egy pohárával, és már meg is szabadult a nyavalyástól.

De Vörös nagyí van olyan okos, hogy nem issza meg a hipót, hanem pedánsan visszaköpködi, egyenesen a cipőmre.

A lányaim érdeklődése hanyatlóban, csakúgy, mint a feleségem megértése. Mostanra mindannyian a bűzre panaszkodnak, és engem bíznak meg, hogy intézzem el a dolgot. Noszogatnak, hogy hívjak hozzá állatorvost, vagy burkoltan arra célozgatnak, hogy dobjam át a kerítés fölött a szomszéd kertjébe. A második ötlet nekem is tetszik, de ahhoz, hogy a hegynyi teknőt és a hozzá tartozó úszólábakat megemeljem, herkulesi erőre lenne szükségem, herkulesi erőm pedig nincs. Kudarcot vallok: a dög a nadrágom szárára üríti összeprézelődő gyomrának tartalmát.

Rövidülnek a nappalok. Annyira elveszítem kapcsolatom a külvilággal – hogyan is olvasnám az újságot, hogy tudnám a tévét nézni alig pár méterre a helytől, ahol Vörös nagyí köhécsel –, hogy váratlanul ér, amikor megjelenik egy csapat biológus az egyetemről.

– Bejelentést kaptunk egy beteg teknősről.

Áldom a szomszéd eszét. A lányok rimázkodnak, hogy ne adjuk oda, de én fizetek ötszáz pesót a biológusoknak, és megkínálom őket egy-egy pohár vízzel.

Csodálatosan telik az első békés éjszakánk. Öntözzük a kiégett füvet, és kicseréljük a földet. Korán ágyba dugjuk a lányokat, a feleségem pedig fölveszi az áttetsző hálóingét. Tökéletesen nyugodt az álmunk.

Reggel örömujjongásra ébredek.

– Apu! Vörös nagyí itt van a kertben!

A feleségem egy falatnyi lepedővel palástolja meztelenségét. Én egy másikba csavarom magam, mint egy római konzul, és futólépésben követem a lányokat, akik a kezemnél fogva vonszolnak, alig várják, hogy odaérjünk.

Természetesen nem a jó öreg Vörös nagyink az. Egy idősebb példány,

lomha és beteg. Ki tudja, hogyan került a pázsitomra. Olyan a szaga, mint egy egész zászlóalj haláltusáját vívó Vörös nagyinak.

Hova is tettem a biológusok telefonszámát?

A fenébe.

Imádom ezt a klímát.

7

(Fordította: Kertes Gábor)

*Antonio Ortuño (Guadalajara, México, 1976). Író, újságíró, szerkesztő. Első regénye, az *El buscador de cabezas* [A fejevadász], 2006, a mexikói *Reforma* napilap szerint az év legjobb elsőkönyve volt. A 2006-ban Spanyolországban megjelent novelláskötetének címe *El jardín japonés* [Japánkert]. 2007-es regénye, a *Recursos humanos* [Emberi erőforrások] az Anagrama kiadó „Premio Herralde de Novela” (Spanyolország) második díjasa. A *Vörös nagy* második novelláskötetének címadó írása (*La señora rojo*, 2010). 2011-ben jelent meg harmadik regénye, *Ánima* címmel

Új Forrás 2012/1 – Antonio Ortuño: Vörös nagy

